

(KRNR) opgjort en såkaldt *indikator* for den statslige aktivitet i regionerne ved at opgøre beskæftigelsen i *offentlig* administration, forsvar, politi og retsvæsen. Det er denne størrelse, som AKF betegner statslig beskæftigelse.

AKF medregner altså både det statslige og (amts)-kommunale administrative personale i indikatoren på statslig beskæftigelse. Det gør man, fordi det ikke er muligt at adskille kommunale og statslige administrative udgifter i den anvendte datakilde (KRNR). AKF antager så yderligere, at ændringer i den offentlige administrative beskæftigelse i perioden fra 1993 til 1998 i en region udelukkende kan henregnes til ændringer i den statslige aktivitet i regionen. Man vælger altså at se bort fra, at ændringer også kan skyldes, at amterne og kommunerne har reduceret henholdsvis udvidet personaleforbruget.

Som AKF rigtigt gør opmærksom på i rapporten, så afhænger omfanget af statslig beskæftigelse af, hvorledes man afgrænser den statslige sektor. Netop i perioden 1993-98 er der gennemført en række selskabsdannelser af tidligere rene statslige institutioner, hvilket vanskeliggør en præcis statistisk afgrænsning af statens personaleforbrug.

AKF forsøger at kompensere for denne usikkerhed ved at medtage to yderligere kategorier for statslige beskæftigelse, nemlig beskæftigede ved videregående uddannelser og jernbaner. Alene med denne udvidelse af indikatoren for statslig beskæftigelse reduceres den påståede stigning i hovedstadsområdet med mere end 3 procent (fra 16,6% til 13,4%) og faldet i det øvrige land reduceres med ca. 2 procent (fra -9,7% til -7,9%). Det viser, hvor følsomme tallene er i forhold til, hvordan staten afgrænses.

Men andre store statslige selskaber udelades af AKF's undersøgelse, f.eks. PostDanmark, som jo har en meget decentral struktur. Desuden fremgår det ikke af rapporten fra AKF, hvorledes det store personaleforbrug i de mange statslige, selvejende institutioner – f.eks. erhvervsskolerne – er behandlet i opgørelsen af beskæftigelsesudviklingen.

AKF er selv opmærksom på disse problemer med at opgøre den statslige beskæftigelse, hvilket fremgår af rapportens sammenfatning og konklusion, hvor AKF understreger at »de foreliggende data for den statslige beskæftigelses regionale fordeling ikke er perfekte«.

Som jeg gjorde opmærksom på under min besvarelse af forespørgsel F 40 den 23. marts 2001, så afviger AKF's undersøgelse af udviklingen i

den regionale fordeling af statslig beskæftigelse markant fra Indenrigsministeriets opgørelse i den regionalpolitiske redegørelse for 2001.

Indenrigsministeriets opgørelse af den regionale fordeling af beskæftigede fordelt på henholdsvis den statslige, den kommunale og den private sektor følger den gængse afgrænsning af sektorerne, som de er defineret i Danmarks Statistiks klassifikationssystem.

Den statslige sektor er i dette klassifikationssystem defineret bredt og indeholder både integrerede, ikke integrerede og såkaldte kvasi-statslige institutioner. Med integrerede institutioner menes de almindelige statslige institutioner, som er integreret i de statslige regnskaber. Med ikke-integrerede institutioner menes statslige institutioner med selvstændige regnskaber (f.eks. mange selvejende institutioner). Med kvasi-statslige institutioner menes private institutioner, som overvejende er finansieret ved hjælp af offentlige midler. F.eks. er privatskoler, kulturinstitutioner o.l. eksempler på disse formelt private, men overvejende statsligt finansierede offentlige institutioner.

Med Danmarks Statistiks klassifikationssystem er der derfor skabt grundlag for, at man med forholdsvis stor pålidelighed kan følge udviklingen i den regionale fordeling af statens arbejdspladser over tid. Og som det fremgår af regeringens regionalpolitiske redegørelse, så er den regionale fordeling af statens arbejdspladser kun ændret marginalt siden 1994 – og ikke i hovedstadens favør.

Spm. nr. S 2252

Til fødevareministeren (27/3 01) af:

Ole M. Nielsen (KRF):

»Har regeringen planer om at fremme danskerne viden om ernæring og forståelse for det formålstjenlige i gode spisevaner, f.eks. i form af bedre undervisning i skolen og oplysningskampagner i medierne?«

Begrundelse

Der tales i denne tid meget om bedre madkvalitet, medens behovet for bedre forståelse for bedre spisevaner er iøjnefaldende. Det ses f.eks. i debatten om skolebørns mad, hvor der tilsyneladende